

Γιατί οι 3 πρώτοι μήνες της εγκυμοσύνης καθορίζουν τη ζωή ενός ανθρώπου; (Νέσα Κάρει, Καθηγήτρια Βιοτεχνολογίας)

/ [Πεμπτούσια](#)

[Προηγούμενη δημοσίευση: <http://www.pemptousia.gr/?p=165531>]

Οι τρομακτικές στερήσεις εκείνης της περιόδου δημιούργησαν πα-ράλληλα ένα κομμάτι πληθυσμού που έχρηζε μιας προσεκτικής επι-στημονικής μελέτης. Οι Ολλανδοί επιζώντες συγκροτούσαν ένα σύ-νολο με σαφή, διακριτά χαρακτηριστικά, καθώς όλοι μαζί, την ίδια ακριβώς στιγμή, έζησαν την έναρξη και τη λήξη μίας μοναδικής πε-ριόδου υποσιτισμού. Λόγω της εξαιρετικής υποδομής των υπηρεσιών υγειονομικής περίθαλψης και την προσεκτική τήρηση των ιατρικών ιστορικών στην Ολλανδία, οι επιδημιολόγοι είχαν την απίστευτη δυ-νατότητα να παρακολουθήσουν τις μακροπρόθεσμες επιπτώσεις εκεί-νου του λιμού. Και τα ευρήματά τους ήταν εντελώς αναπάντεχα.

—ma u p r a m e f i m m

... ..

... ..
... ..
... ..
... ..

... ..
... ..
... ..
... ..

Ένας από τους πρώτους παράγοντες που μελετήθηκαν ήταν η επί-δραση του λιμού στο βάρος των νεογέννητων που είχαν αναπτυχθεί στη μήτρα, κατά τη διάρκεια αυτής της τρομερής περιόδου. Εάν μια μητέρα τρεφόταν καλά την περίοδο πριν και μετά τη σύλληψη και υποσιτίστηκε τους τελευταίους μήνες της εγκυμοσύνης της, το νεο-γέννητο ήταν πιθανό να γεννηθεί μικρό. Εάν, αντίθετα, η μητέρα υπο-σιτίστηκε τους τρεις πρώτους μήνες της εγκυμοσύνης της (επειδή η σύλληψη έγινε προς το τέλος αυτού του τρομερού επεισοδίου) και στη συνέχεια τρέφονταν φυσιολογικά, το πιθανότερο ήταν να βγει ένα μωρό με κανονικό βάρος. Στη δεύτερη περίπτωση, το έμβρυο «κάλυ-ψε τη διαφορά» του σωματικού βάρους.

Βέβαια, όλα αυτά φαίνονται πολύ απλά. Όλοι ξέρουμε άλλωστε ότι τα έμβρυα παίρνουν βάρος και αναπτύσσονται κυρίως κατά τους τε-λευταίους μήνες της εγκυμοσύνης. Αλλά οι επιδημιολόγοι που με-λέτησαν την τύχη που είχαν αυτά τα μωρά τις επόμενες δεκαετίες, καθώς μεγάλωναν, εντόπισαν κάποια εκπληκτικά στοιχεία. Τα μωρά που γεννήθηκαν μικρά, παρέμειναν μικρόσωμοι άνθρωποι σε όλη τη διάρκεια της ζωής τους, με ποσοστά παχυσαρκίας χαμηλότερα από τον γενικό πληθυσμό. Για περισσότερα από σαράντα χρόνια αυτοί οι άνθρωποι είχαν πρόσβαση σε όσο φαγητό ήθελαν, όποτε το ήθελαν, ωστόσο τα σώματά τους ποτέ δεν ξεπέρασαν εκείνη την αρχική περί-οδο υποσιτισμού. Γιατί όμως; Πώς αυτές οι εμπειρίες στην αρχή της ζωής τους επηρέασαν αυτούς τους ανθρώπους επί δεκαετίες; Γιατί δεν επανέκτησαν ένα φυσιολογικό βάρος, όταν το περιβάλλον τους επα-νήλθε σ' αυτό που ονομάζουμε φυσιολογικό;

Περιέργως, τα παιδιά των οποίων οι μητέρες υποσιτίστηκαν κατά τα πρώτα μόνο στάδια της εγκυμοσύνης, είχαν υψηλότερα ποσοστά παχυσαρκίας από το κανονικό. Πρόσφατες μελέτες, συμπεριλαμβανομένων κάποιων τεστ νοητικής δραστηριότητας, έδειξαν μάλιστα μεγαλύτερη συχνότητα εμφάνισης και άλλων προβλημάτων υγείας. Ακόμα και αν τα έμβρυα είχαν γεννηθεί απολύτως υγιή, κάτι που συ-νέβη κατά την ανάπτυξή τους μέσα στη μήτρα, τους επηρέασε για τις επόμενες δεκαετίες. Και αυτό που έχει σημασία δεν ήταν μόνο το γε-γονός ότι κάτι είχε συμβεί, ήταν το πότε είχε συμβεί αυτό το κάτι. Τα γεγονότα που συμβαίνουν κατά τους τρεις πρώτους μήνες της ανά-πτυξης ενός εμβρύου, ένα στάδιο που το έμβρυο είναι πραγματικά μικροσκοπικό, ίσως επηρεάσουν έναν άνθρωπο για το υπόλοιπο της ζωής του.

Το πλέον περίεργο είναι ότι μερικά από αυτά τα αποτελέσματα φαί-νεται να ακολουθούν και τους απογόνους αυτής της ομάδας, δηλαδή τα εγγόνια των γυναικών που υπέφεραν από τον λιμό, κατά τη διάρ-κεια των τριών πρώτων μηνών

της εγκυμοσύνης τους. Με άλλα λόγια, κάτι που συνέβη σε μια έγκυο πέρασε στο παιδί του παιδιού της. Αυτό ακριβώς καλλιέργησε πραγματικά και αινιγματικά ερωτήματα σχετι-κά με το πώς οι επιπτώσεις αυτές περνούν στις επόμενες γενιές.

Ας εξετάσουμε τώρα μια διαφορετική ιστορία. Η σχιζοφρένεια είναι μια τρομακτική ψυχική ασθένεια η οποία, εάν δεν αντιμετωπιστεί, μπορεί να κυριεύσει και να καταβάλλει το προσβεβλημένο άτομο. Οι ασθενείς ενδέχεται να παρουσιάζουν κατά διαστήματα μια σειρά από συμπτώματα, όπως ψευδαισθήσεις, παραισθήσεις και τεράστιες δυ-σκολίες να συγκεντρώσουν τη σκέψη τους. Οι άνθρωποι με σχιζοφρέ-νεια μπορεί να καταλήξουν ανίκανοι να διακρίνουν τον «πραγματικό κόσμο» από τη δική τους σφαίρα παραισθήσεων και παραληρητικών ιδεασμών. Οι φυσιολογικές γνωσιακές, συναισθηματικές και κοινω-νικές αποκρίσεις έχουν χαθεί. Υπάρχει και η τρομερή παρανόηση ότι οι άνθρωποι με σχιζοφρένεια μπορεί να γίνουν βίαιοι και επικίνδυνοι. Στην πλειονότητα των ασθενών αυτό δεν ισχύει, και αν κάποιος κιν-δυνεύουν να χτυπήσουν, αυτοί είναι οι ίδιοι οι ασθενείς. Οι ασθενείς που πάσχουν από σχιζοφρένεια έχουν πενήντα φορές περισσότερες πιθανότητες να διαπράξουν απόπειρα αυτοκτονίας από υγιή άτομα.

[Συνεχίζεται]